முகம் வெளுத்தது!

“அம்மா!. . . அம்மா!. . .”

“என்னடா இது உசிரை வாங்கித் தொலைக்கிராய்! போய்த் தொலையேன் பள்ளிக்கூடத்துக்கு”

“பள்ளிக்கூடம் போகத்தான். . .”

“அக்காவைக் கூப்பிட்டுச் சகுனம் பார்க்கச்சொல்லு. எனக்கு வேலை. . .”

“சகுனம் பார்க்க அல்ல அம்மா! எனக்குச் சில்க் சொக்காய் வேண்டும்”

“சில்க்' சொக்காயா! ஆக்காமடா அப்பா, உன் அப்பா குபேரன், ஒரு சொக்காயென்ன, ஒன்பது தைத்துக் கொடுப்பார், பே”

“வேலாயுதம் இல்லெம்மா, கோடி வீட்டிலே, அவன் போட்டுக் கொண்டிருக்கிற மாதிரி...”

“அது மாதிரி சொக்கா போட வேணும்னா அவனுடைய அப்பாவுக்குத் தெரிந்ததுபோல், ஊரை ஏமாற்றத் தெரிய வேணும் உங்க அப்பாவுக்கு”

“அழகாக இருக்கும்...”

“எது? சொக்காதானே! அவன் கிடக்கிறான் கரிக்கட்டை போல. உனக்கென்னடா கண்ணு! ராஜாபோல இருக்கிறாயடா.”

“போம்மா, ராஜா, இந்த மாதிரி ஒட்டுப்போட்ட சொக்காதான் போடணுமா? கேலி செய்றான்கள்”

“கேலியா! யாரவன் கேலி செய்தவன், அந்த வாலு வேலாயுதமா? அவனுக்குச் சொல்லு, ஆமாண்டாப்பா! எங்க! அப்பாவுக்கும், எங்கேயாவது முண்டச்சி சொத்துக் கிடைத்தா, நானும் சில்க்கா போடுவேன்னு. கேலியா பேசுது அந்தக் குரங்கு!”

''முண்டச்சி சொத்துனா. . .?''

''கண்ணு! வேலாயுதம் அம்மா இருக்கிறாளே, அவ தாலி அறுத்துவிட்டு, பிறகு ஒருவனோடு ஓடி வந்துவிட்டவ, சொத்து இருந்தது. அந்தப் பணத்துக்காக, அவளைக் கலியாணமும் செய்து கொண்டான் அந்த ஜாதி கெட்டவன். அவங்க மகன் இந்த வேலு. அவங்களிடம் பணம் இருக்கு. இருந்து? ஜாதியிலேயிருந்து அதுகளைத் தள்ளிவிட்டாங்க தெரியுமா?

''தள்ளிவிட்டாதலே அவங்களுக்கு ஒண்ணும் குறையே காணோமேம்மா''

''உனக்குத் தெரியாதுடா ராஜா! நம்ம வீடுகளிலே ஏதாவது, கல்யாணம் காட்சி நடந்தா அவர்களைக் கூப்பிடமாட்டோம், தெரியுமா? அவர்கள் வீட்டிலே, நாம்பபோய் தண்ணிகூடச் சாப்பிடக் கூடாது, தெரியுமா.''

''அவங்க வீட்டுப் பலகாரம்கூடத் தின்ன. . .''

''ஏண்டா, சனியனே! அந்தப் பயல்! ஏதாவது பலகாரம் கொடுத்தானா உனக்கு''

''அவனா கொடுக்கிறவன்! அம்மா! நான் கேட்டுக்கேட்டுப் பார்த்தேன், கொடுக்கவேயில்லை. . .''

''அவன் கொடுக்காததே நல்லதாப் போச்சி.''

''போம்மா! நான் விட்டேனா! கையிலேயிருந்து தட்டி விட்டேன்; கீழேவிழுந்தது. 'லபக்'னு வாயிலே போட்டுக் கிட்டேன்''

''ஐயோ! கர்மம்! கர்மம்! ஏண்டா இப்படி அனாச்சாரம் செய்கிறே! அந்தப் பீடைகள் வீட்டிலே செய்ததைத் தின்னா நம்ம குலத்துக்கும் கௌரவத்துக்கும் ஆகுமாடா? நம்ம உறமுறையார் காதிலே கேட்டா. . .''

''என்னா சொல்வாங்களோ எனக்குத் தெரியாதம்மா! ஆனா அந்தப் பலகாரத்தைச் சாப்பிட்டுப் பார்த்தா, விடவே மாட்டாங்க''

''சரி!சரி! சாப்பாட்டு ராமனாயிடாதே. இனிமே அப்படி எல்லாம் செய்யாதே. இதோபார், நாம்பள்ளாம் ஒசத்தி ஜாதி சைவ மொதலியாருங்க. நாம்ப வேலாயுதம் இருக்கிறான் பாரு. அவங்க மட்ட ஜாதி - அவங்க தொட்டதை நாம்ப சாப்பிடக்கூடாது.''

சகுனம்

குபேரன்

முண்டச்சி

ஓடிவந்துவிட்டவள்

ஜாதி கெட்டவன்

சனியன்

கர்மம்

அனாச்சாரம்

பீடை

குலம்

கௌரவம்

ஒசத்தி ஜாதி

மட்ட ஜாதி

இவ்வளவு 'பாடங்களை' (பள்ளிக்கூடத்தில் அல்ல) வீட்டிலேயே சொல்லி வைக்கிறார்கள், தாயார். இந்த மகன், பிறகு பள்ளிக்கூடத்தில்,

சகுனம் பார்ப்பது அவசியமற்றது அர்த்தமில்லாதது – ஜாதிபேதம் கூடாது. விதவா விவாகம் நல்ல சீர்திருத்தம் எல்லோரும் ஒரே குலம்; சகோதரர் போல் வாழ வேண்டும்

என்ற 'பாடங்களை'ப் படிக்க வேண்டும். வீட்டுப் பாடமும், பள்ளிக்கூடப் பாடமும் இம்முறையில் சேரும்போது, 'மாணவனின்' மனம் குழப்பமடையுமா, தெளிவு பிறக்குமா, என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். சருக்கு நிலத்திலே நடத்தும் ஒட்டப் பந்தயம்போல அவன் திண்டாட வேண்டும்.

அங்கே வேலாயுதம் வீட்டிலே பார்ப்போம்.

"டே! வேலு! என்னடா இது வேளைக்கு இரண்டு மைசூர்பாகு எடுத்துக்கொண்டு போகிறாய் பள்ளிக்கூடத்துக்கு."

"சரி, சரி. சும்மாகிட சௌபாக்யம்! குழந்தைக்கு இல்லாமல் வேறு யாருக்காம், மைசூபாகு?"

"அதுக்கில்லிங்க. மைசூர் பாகுன்னாகூட, அளவு வேண்டாமா? வயித்து வலி வரும். டாக்டர் கூடச் சொல்லி இருக்கிறார், தித்திப்புத் தின்றால் வயிறு வலிக்கும்னு."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. இராத்திரி படுக்கப்போகும் போது, பால் ஒரு ஆழாக்கு கொடு, எல்லாம் சரியாகிவிடும். பாலுக்குள்ள குணம், அந்த டாக்டர் தருகிற மருந்துக்கு ஏது?"

''டே! வேலு! அப்பாவும் உன்னோடு சேர்ந்து கொண்டார். இனி வேளைக்கு அரை டஜன் எடுத்து தின்னு'

''போம்மா! நானேதான் தின்றுவிடறேனா இரண்டு மைசூர் பாகையும்''

''ஏன்!நீ தின்னாமே; தானம் செய்யறியா?''

''இல்லைம்மா, கோடிவீட்டுப்பையன் இல்லை, சிவப்பு மூஞ்சி, சிங்காரம், அவன். . .''

''அவனுக்கென்னடா, மைசூர் பாகு கேட்குதாமா! ஆமாம், அவன் என்ன செய்வான்! பெரிய பிரபு, அவங்க அப்பன். . .''

''யார் அந்தச் சிங்காரம்? மளிகைக் கடையிலே கணக்கு எழுதற மகாதேவ முதலி பிள்ளையா?''

''ஆமான்னா! அது கெட்ட கேட்டுக்கு, மைசூர் பாகு ஒண்ணுதான் குறைவு. அதுக்குக் கொடுக்குதாம், வேலு.''

''இல்லைம்மா! நான் கொடுக்கலேம்மா. அவன் பிடுங்கிக் கிட்டான்.''

''பார்த்தீங்களா! அக்ரமத்தைக் கேட்டிங்களா? தரித்திரம் தறுதலை ஆட்டம் ஆடுது. தட்டிப் பறிக்குதாமே பலகாரத்தை.''

''என்னமோ விடு, சின்னப்பய. . .''

''சின்னப்பயலா! நல்லா இருக்குங்க உங்க நியாயம். சின்னஞ்சிறுசிலேயே, இந்தத் திருட்டுப் புத்தி இருந்தா பெரிசானதும் ஊர்க்கொள்ளை அடிக்கும். பாருங்கோ, நீங்க என்னமோ ஏழை, ஐயோ பாவம்னு சொல்வீங்க; நான் சொல்றேன் கேளுங்க, இதுங்களுக்குக் கொஞ்சம் இடம் கொடுத்தாக்கூட, தலைமேலே ஏறிக்கொள்ளும். எப்படி அதுங்களுக்கு நல்லபுத்தி நடத்தை எல்லாம் வரும். டே, வேலு! நீ எதுக்காக அந்தத் தலை காஞ்சது கூடச் சேர்ந்தே. ஏண்டா! உனக்கு ஏண்டா, அதுக சினேகிதம். அவனுங்களெல்லாம் கஞ்சிக்கு அலையறதுங்க; உன்னை அது இது கிடைக்கும்னு நினைச்சித் தானே சினேகம் பிடிக்குதுங்க.''

''நல்லப்பையன் தாம்மா, சிங்காரம். . .''

''என்னா நல்லவன்! நம்ம அந்தஸ்து என்ன யோக்யதை என்ன; பள்ளிக்கூடத்திலே அவன்கூட உட்கார்ந்து படிக்கறதாலேயே எல்லோரும் ஒண்ணாயிட முடியுமா! அந்தப் பையன் அப்பாவுக்கு என்ன வேலை தெரியுமா? ஒரு கடையிலே

குமாஸ்தா. அந்தப் பையன்கூடச் சரிசமமாச் சேர்ந்து சுத்தக் கூடாது. . .''

''இல்லைம்மா''

''யாரானா பார்த்தா, இது என்ன வேலாயுதம் போயி இந்த வெடிவெட்டிப் பய சிங்காரம் கூடச் சேர்ந்துகிட்டுச் சுத்தறானேன்னு கேலியாப் பேசும். இனி மேலே சேராதே.''

''சரிம்மா''

இங்கே, வேலாயுதம், தன் குடும்பத்திலே, தாயார் மூலம் பெற்ற பாடம், பணக்காரத்தன்மை, ஏழையின் தன்மை, இருவருக்கும் உள்ள எற்றத்தாழ்வு; செல்வம் படைத்தவன், ஏழையிடம் சரிசமமாகப் பழகக்கூடாது, அது கௌரவக்குறைவு, என்பன. வீட்டிலே இந்தப் பாடம் படித்து விட்டுப்போகும் வேலாயுதம், பிறகு பள்ளிக்கூடத்திலே, படிக்கப் போகிறான்.

செல்வம் நிலைக்காது

ஏழை அழுத கண்ணீர்

ஏழை என்று இகழாதே

என்ற பழமொழிகளையும் ஏழ்மை, பிரபுத்துவம் என்ற இரு பெரிய பேதமே உலகைக் கெடுக்கிறது என்ற உண்மையையும், செல்வவான், ஏழையின் சொத்தை ஏய்த்துப் பெற்றான் என்ற பொருளாதாரப் பாடத்தையும், ஏழை பணக்காரன் என்ற பேதத்தின் விளைவே, பெரிய பெரிய புரட்சி என்ற சரித்திர சம்பவங்களையும். வீட்டுப் பாடம், அவனுக்கு நெறித்த புருவ கெர்வப் பேச்சு, செருக்கான பார்வை, இவைகளைக் கற்றுத் கொடுக்கிறது. பள்ளிக்கூடத் போதனையோ வேறு! இந்த நிலையில் வளர வேண்டும் வேலாயுதத்தின் மனம். எப்படி அந்த மன வளர்ச்சி வளமாக இருக்க முடியும்! பள்ளிக் கூடத்திலே என்ன நடக்கிறது? பாடம் எல்லோருக்கும் ஒரே விதந்தான்; ஒரே அளவுதான். ஏழைக்கு ஒரு பாடம், பணக்காரனுக்கு மற்றோர் பாடம் என்று இல்லை. ஆனால் போதிக்கும்போது ஆசிரியர் கையாளும் முறை, உபயோகிக்கும் ஆயுதம், பிரயோகிக்கும் பதங்கள், முகபாவம், இவைகளிலே நிச்சயமாக மாறுதலைக் காணலாம். கொஞ்ச நேரம், வகுப்பிலே நுழைந்தான் பார்ப்போம்.

* * * * *

''ஆப்பிரிக்காவிலே இருக்கும் ஜனங்களின் பெயர் என்ன?''

''நீக்ரோக்கள், சார்!''

''உட்கார் வேல்! டே! சிங்காரம்! நீக்ரோக்களின் நிறம் என்ன?''

''கருப்பு சார்''

''சரி! உட்கார். டே! முனியா, ஆப்பிரிக்காவில் என்னென்ன நதிகள் உள்ளன!''

ஆசிரியரின் இந்தக் கேள்விக்கு முனியன் பதில் கூறுமுன் ஒரு அழுகுரல் கேட்கிறது. வேலாயுதம் அழுகிறான். வகுப்பிலே கலகலப்பு ஏற்படுகிறது. ஆப்பிரிக்க நதியை ஆசிரியர் மறந்தே வீடுகிறார்.

''வேல்! வேல்! ஏன் அழுகிறாய்?''

''ஒண்ணுமில்லை சார்!''

''ஒன்றுமில்லாததற்கு ஏன் அழணும்? டே! சிங்காரம் நீ ஏதாவது சேஷ்டை செய்தாயா?''

''இல்லை சார்!''

''சீ! கழுதே! வரவர நீ ரொம்பக் கெட்டு விட்டாய். ஏறு பெஞ்சிலே.''

''ஏன் சார்''

''ஏறுடான்னா. . . தறுதலை. . . தரித்திரம். . . போய் உங்க அப்பன் இருக்கிற கடையிலே மூட்டை தூக்குவதுதானே. . . எப்படி இருக்கிறான் பார், பீமன் மாதிரி. . .''

''நான் என்ன தப்புச் செய்தேன் சார்.''

''நீலிக் கண்ணீர். நில்லு பெஞ்சிமேலே. ஏன், வேலாயுதம் அழுதான்?''

''எனக்கு என்ன தெரியும். அவனைக் கேட்டாத்தானே?''

''சார்! என்னை நீக்ரோன்னு கேலி செய்தான் சார், சிங்காரம்.''

''பார்த்தயா! எனக்குத் தெரியுமே அப்போதே. வாலாச்சே நீ, நீ ஏதாவது சேஷ்டை செய்யாமல், அவன் அழமாட்டானே.''

''பொய் பேசறான் சார் வேலாயுதம்''

''அடடா! இவர் அரிச்சந்திரன். டே! முனியா! அவன் தலையிலே மூணு குட்டு குட்டுடா. . . டே, டே! சிங்காரம் தலையிலே. . . ஆ. . . போதும் உட்கார். இனிமே, நீக்ரோன்னு சொல்ல மாட்டயே வேலுவை''

''நான் இப்பக்கூடச் சொன்னேனான்னு கேளுங்க.''

''வாயாலே சொல்லே சார்! நீங்க கேள்வி கேட்டிங்க இல்ல, நீக்ரோ என்ன நிறம்னு, அப்ப இவன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் சார். உடனே, எல்லாப் பசங்களும் என்னைக் கேலியாப் பார்த்தாங்க சார்.''

''பார்த்தயா, ராஸ்கல்! நீ குறும்புக்காரனாச்சே! டே! சிங்காரம்! ரொம்பச் சிகப்பாச்சே, நாம்பதான் அழகுன்னு எண்ணமோ உனக்கு? தடிப்பயலே! குரங்கு முகம்கூடச் சிகப்புத் தாண்டா. கருப்பு நிறம்னா கேலியா! சாட்சாத் கண்ணபிரான் கருப்பு.''

வகுப்பு முடிந்தது. சிங்காரத்தை ஆசிரியர் தனியாகச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. அப்போது அவனுக்கு இதோபதேசமும் செய்கிறார் ஆசிரியர். என்னவென்று?

''டே! இங்கே வாடா! ஏண்டா நீ கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமா படிக்கக் கொள்ள இருக்கறவனாச்சே, உனக்கு ஏண்டா வீண் வம்பு. ஏண்டா! வேலாயுதம், யாரு தெரியுமேல்லோ. அவங்க அப்பன் பெரிய பணக்காரன், அதிகாரத்திலே இருக்கிறான்; இந்தப் பள்ளிக்கூட டிரஸ்டி கூட அவன். அவன் பிள்ளையைப் போய் நீ நீக்ரோன்னு கேலி செய்யலாமாடா. ஏண்டா! அவன் நீக்ரோவாட்டம் கருப்பா இருந்தாலும், அவனிடம் நிறையப் பணம் இருக்கேடா. நீ இருக்கிறே, டிராமாவிலே வருகிற ராஜபார்ட் மாதிரி. என்ன பிரயோஜனம்? உன் அப்பன் கஷ்ட ஜீவனந்தானே. அரைச்சம்பளந்தானே கட்டுகிறே. அடக்க ஒடுக்கமா இருக்கணுமேடா, இல்லையானா அரைச் சம்பளத்திலே மண் விழுமே. பிறகு நீ எங்கேயாவது போய்க் கடையிலே காவல் காக்க வேண்டியதுதானே. அவன் அப்படியா, படிப்பு வந்தாலும் வராவிட்டாலும், இரண்டும் ஒன்றுதான் அவனுக்கு. ஆஸ்தி இருக்கு, அதிகாரம் இருக்கு. படித்து, வேலைக்குப் போய்த்தான் பிழைக்க வேணும் என்கிற கதி உண்டா அவனுக்கு. உன் எழுத்து அது. நீ போய், அந்தப் பயலைச் சீண்டி விட்டா, அது அவன் அப்பனிடம் போய்க் கலகமூட்டும். பிறகு, அவன் இங்கே வந்து குதிப்பான். எட்மாஸ்டரோ, அவன் எள் என்பதற்குள்ளே எண்ணெயாகி விடுவார். உன் அரைச்சம்பளம் போகும். பாவம்! உன் அப்பன் எவ்வளவோ கஷ்டத்திலே படிக்க வைக்கிறான் உன்னை. ஏழையாச்சேடா நீ. அவன் பணக்காரனாச்சே. அவனிடம் ஜாக்ரதையாக நடந்து கொள்ள வேண்டாமோ. போ!

போ! இனிமேல் அப்படி எல்லாம் செய்யாதே. பிழைக்கிற வழியைப் பாருடா, பிஞ்சில் பழுத்துப் போகாதே''

ஏழை, பணக்காரனிடம் பணிந்து போக வேண்டும்! இது வகுப்புக்கு வெளியே ஆசிரியர் போதிக்கும் பாடம். வகுப்பிலே அவர் போதித்து வேறு. ஒரு பாடம், பணக்காரர்கள் பாவிகள் என்று கூட இருந்தது. பணம் படைத்தவர்கள், கண் இருந்தும் குருடராய், வாயிருந்தும் ஊமையராய், காது இருந்தும் செவிடராய் உள்ளனர் என்று அழகழகாக எடுத்துச் சொன்னார், ஏதோ ஒரு புஸ்தகத்திலிருந்து. அதே ஆசிரியர் பிழைக்கும் வழியைக் கற்றுக் கொடுக்கிறார் வகுப்புக்கு வெளியே! இந்த இரண்டு பாடங்களிலே, எதை ஏற்றுக் கொள்வான் சிங்காரம்?

* * * * *

விளையாட்டு மைதானத்திலே சந்தித்தனர், வேலாயுதமும் சிங்காரமும். வேலாயுதம், மைசூர் பாகுத் தின்றான்; சிங்காரம் நாக்கில் ஊறிய உமிழ்நாரை உள்ளுக்குக் கொண்டு போகாமல், கீழே ''உமிழ'' வேண்டி இருந்தது.

''ஏண்டா! என்னைப் பார்த்துக் காரி உமிழ்கிறாய்?'' என்று அதிகாரத் தொனியில் கேட்டான் வேலாயுதம்.

மீண்டும் ஒருமுறை கீழே எச்சிலை உமிழ்ந்து விட்டுச் சிங்காரம் சொன்னான், ''எச்சிலை உமிழ்வதற்குக் கூட உன்னைக் கேட்டு உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டாக வேண்டுமா'' என்று.

''எந்த நாய் என்னை என்ன செய்ய முடியும்!''

''எந்தக் கழுதையானால் எனக்கென்ன! அதன் முதுகிலே மூட்டை மூட்டையாகப் பணம் இருந்தால்கூட எனக்கென்ன?''

''யாரடா கழுதை?''

''நாய் யார்?''

''வெடி வெட்டிப் பயலே!''

''போடா, மட்ட ஜாதிப் பயலே''

''மூட்டை தூக்கி மகன்தானேடா நீ''

''முண்டச்சி பிள்ளைதானேடா நீ''

''சார்! சார்!'' – என்று அலறினான் வேலாயுதம். தேகப் பயிற்சி ஆசிரியர் வந்தார், ''என்னடா!'' என்று மிரட்டியபடி. ''சார்! என்னைத் திட்டினான் சார்?''

''யார்?''

''சிங்காரம் சார்''

''என்ன திட்டினான்?''

''முண்டச்சி பிள்ளைன்னு. . .''

''யார்? உன்னையா?''

அவ்வளவுதான் விசாரணை. தண்டனை வெகு ஜரூராக ஆரம்பமாகி விட்டது – சிங்காரத்தின் முதுகும் சிவந்தது; முகமும் கண்களும் சிவந்தன. அந்தச் சிவப்பு மாறவே இல்ல! சிங்காரம் B.A.வானான் மாறவில்லை! தேர்தலிலே வேலாயுதத்தோடு போட்டியிட்டுத் தோற்றான், மாறவில்லை. வேலாயுதம் தயாரித்த குற்றச்சாட்டினால், சிறைத் தண்டனை பெற்றான், மாறவில்லை. வெளியே வந்தான், விடுதலை பெற்று. ஒரு பொதுக்கூட்டத்தில் வேலாயுதம் ''சமதர்ம''ப் பிரச்சாரம் செய்தான். அதைக் கேட்டதும், சிங்காரத்தின் முகம் வெளுத்து விட்டது, பயத்தால்! சமதர்மத்துக்கு, இப்படிப்பட்ட பிரசாரகன் ஏற்பட்டு விட்டானே, இனி எப்படி அந்த இலட்சியம் ஓங்கி வளர முடியும், என்ற பயத்தால், சிங்காரத்தின் முகம் வெளுத்து விட்டது.

8-9-1946

❄ ❄ ❄ ❄ ❄